BERETNING

TIL KPs STIFTELSESKONGRESS

FORSLAG FRA SENTRALKOMITEEN I MLG

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

BERETNING

TIL KPs STIFTELSESKONGRESS

FORSLAG FRA SENTRALKOMITEEN TIL

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

INNLEDNING TIL BERETNINGA

Sentralkomiteen i MLG legger med dette fram sitt syn på MLGs utvikling – politisk og organisatorisk – siden landsmøtet sommeren 1971. Beretninga er imidlertid ingen fullstendig arbeidsrapport. Mange kampfelter er ikke nevnt, mange resultater i massekampen utelatt. Samtidig er endel av ml-bevegelsens historie trukket inn i analysen. Det nye partiet har nemlig ikke først og fremst bruk for en kronologisk oversikt over MLGs og Sentralkomiteens arbeid i perioden. Det vi først og fremst trenger foran partistiftelsen er en analyse av motsigelsene i bevegelsens utvikling, av kampen mellom de to linjene. For det er på grunn av vår politikk og taktikk i massekampen, på grunn av kampen mellom klassene slik den kommer til uttrykk i vår egen organisasjon, at MLG har nådd det nivået der partiet kan dannes. Det er gjennom å vurdere og analysere vår historie politisk og ideologisk – ved å lære av fortidas framgang og feil – at vi skaper et best mulig grunnlag for raske skritt framover under og etter partiets kongress.

Denne beretninga skal behandles grundig i MLG; først gjennom storlagsdiskusjoner, dernest skal den tas opp med sikte på vedtak på partilandsmøtet. SK vil foreslå at deler av beretninga etter denne behandlinga blir et *offentlig* dokument som bl. a. kan leses og studeres av alle sympatisører, medlemmer av SUF(m-l) og andre interesserte. Derfor skal grunnorganisasjonene behandle beretninga som *et forslag* fra Sentralkomiteens side. Det skal studeres og kritiseres, konkrete endringsforslag må utarbeides. Bare på den måten kan vi sikre at konklusjonene blir medlemmenes felles eiendom, at vi har en enhetlig organisasjon bak landsmøtets vedtak.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

BERETNING TIL KPs STIFTELSESKONGRESS

Forslag fra Sentralkomiteen i MLG

Den nye norske marxist-leninistiske bevegelsen, som nå har nådd fram til dannelsen av et virkelig kommunistisk parti, er det fjerde organiserte uttrykket for den revolusjonære bevegelsen i Norge.

Det første skrittet ble tatt av den før-kommunistiske bevegelsen rundt Marcus Thrane. Den stilte revolusjonære perspektiver om frigjøring og sosialisme opp for norske arbeidere i en tid da de akkurat var begynt å organisere seg som klasse i ordets politiske betydning. Omtrent samtidig – i årene etter 1860 – sto Marx og Engels i spissen for å organisere den 1. internasjonale ute i Europa. Thranitterne ble raskt knust. De representerte en uerfaren pioner-bevegelsen, og ble et offer både for indre forræderi og voldelig undertrykkelse fra den svensk-norske embetsstatens side. Men de reiste en revolusjonær kime som aldri seinere har villet dø. Siden den tid har alltid kampen stått mellom de to hoved-linjene i arbeiderbevegelsen: revolusjonær kamp mot reformisme, marxisme mot revisjonisme, kommunisme mot opportunistisk sosialdemokrati.

Både i den norske og internasjonale arbeiderbevegelsen – ble fra slutten av forrige århundre – det voksende sosialdemokratiet arnested for kampen mellom de to linjene. Internasjonalt sto Lenin etter hvert fram som den politiske lederen for den revolusjonære marxismen. Spesielt viktig var kampen mot klasseforræderiet og nasjonal-sjåvinismen som de sosialdemokratiske lederne for den 2. internasjonale viste under den 1. verdenskrig. I vårt land ble Det norske Arbeiderparti og den faglige landsorganisasjonen arbeiderklassens organer. Men begge steder holdt reformismens klasse-samarbeidere de politiske tøylene. Først. etter den russiske oktober-revolusjonen hadde innført proletariatets diktatur over reaksjonen, og startet på oppbygginga av verdens første sosialistiske stat, seiret venstre-opposisjonen i DNA. Etter landsmøtet i 1918 sluttet partiet seg til den revolusjonære verdensbevegelsen, den 3. internasjonalen eller KOMINTERN, som Sovjetsamveldets bolsjevik-parti ledet. Men i *fagbevegelsen* beholdt reformistene stort sett sine posisjoner og politiske ledelse.

Kampen mellom de to linjene ble uvegerlig ytterligere skjerpet i DNA. På landsmøtet i 1923 ble bruddet også organisatorisk. Høyre-fløyen vant flertall på partiets landsmøte mot de revolusjonæres og Kominterns ønske om å utvikle DNA til å bli et parti av virkelig kommunistisk type. Mindretallet, som bl. a. var støttet av hele ungdomsforbundet, dannet Norges Kommunistiske Parti (NKP). Dermed hadde den revolusjonære arbeiderbevegelsen fått sitt tredje organisatoriske uttrykk.

NKP stilte seg ved stiftelsen på en kommunistisk plattform, sjøl om partiet alt fra starten av hadde med en god del sosialdemokrater i sine rekker. Partiet

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ønsket revolusjon og sosialisme, det slo fast nødvendigheten av å etablere proletariatets diktatur. Det bygde på den proletariske internasjonalismen – og forsvarte verdens første sosialistisk stat, Sovjetunionen, mot borgerskapets angrep. NKP angrep DNAs opportunistiske lefling med storkapitalen, og renset seg i de første 10 åra for en god del av partiets egne sosialdemokrater. Men NKP var, særlig i 20-åra, mindre årvåken mot »venstre»-opportunismens og sekterismens farer. På den 3. internasjonalens 7. verdenskongress i 1935 oppsummerte kamerat Georgi Dimitrov denne utviklinga, som i praksis hadde ført til økende isolasjon av kommunist-partiene i mange land. Bl. a. slo han fast at *»våre kamerater i de skandinaviske land følger ofte den minste motstands vei, idet de begrenser seg til propagandistisk avsløring av den sosialdemokratiske regjeringa. Dette er et feilgrep.»* Heller ikke NKP hadde klart å følge Stalins anvisning fra 1925 om at »hovedoppgaven for de kommunistiske partiene i Vest-Europa for tida er å videreutvikle kampanjen for fagbevegelsens enhet og føre den til ende.» Tvertimot, DNA-ledelsen befestet sitt grep over fagbevegelsen, la et solid fundament for sin langvarige kontroll med norsk arbeiderbevegelse. På tross av mange riktige initiativ for enhet mot fascismen og krigsfaren ble de norske kommunistene i de siste årene før 2. verdenskrig ytterligere svekket og isolert.

Krigsårene – og de norske kommunistenes aktive innsats i motstandsbevegelsen – forente for alvor kommunistenes kamp med folkets egen kamp. Begeistringen for Sovjets og Stalins innsats for å knekke nazisme og fascisme var også stor i den norske arbeiderklassen. NKP fikk et stort antall av nye medlemmer, sympatisørskaren talte i de første etterkrigsår hundretusener. Men krigsårene førte også den moderne revisjonismens norske forpostfekter, Furubotn, inn som ledende kraft i partiet. Resultatet ble NKP-ministre i en borgerlig/sosialdemokratisk samlingsregjering for monopolkapitalismens »gjenreisning». Partimedlemmenes opprør mot Furubotns ledelse kom – og resulterte i 1949 i nødvendige eksklusjoner og splittelse. Men også i den nye partiledelsen var det en voksende revisjonisme, som under innflytelse av Krustsjovs-klikkens maktovertakelse i SUKP(b) og McCarthy-tidas rabiate anti-kommunisme, førte til full degenerasjon av partiet. Resultatet kjenner vi i dagens NKP: Proletariatets diktatur er fjernet fra programmet, ledelsen er med nære bånd knyttet til Kremls nye tsarer, og partiet utgjør en halv-aktiv kraft på sosialdemokratiets venstre fløy.

NKPs utarting understrekes ytterligere ved at den marxist-leninistiske politikken ikke ble tatt opp og gjenreist innafor partiets rekker. Tvertimot var det ungdom innafor SFs halv-pasifistiske ungdomsorganisasjon SUF som gikk i spissen for å ta opp den revolusjonære tradisjonen i norsk arbeiderbevegelse. Dette har gitt den nye kommunistiske bevegelsen i Norge sitt særpreg, i forhold til de mange marxist-leninistiske partier som er dannet etter splittelser i partier som forfalt til den moderne revisjonismens hengemyr. ML-opposisjonen i NKP ble først organisert etter at SUF(m-l) og MLG var etablert som kommunistiske organisasjoner. Men som vi skal vise har dette også hatt sin positive betydning. Det nye kommunistiske partiet er bygd opp gjennom mange års tålmodig politisk kamp. Dagens ml-bevegelse drar i liten grad med seg rester fra revisjonistiske og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

venstre-sosialdemokratiske partier. Partiet har blitt skapt gjennom kamp mot borgerlige og småborgerlige linjer i politikk, ideologi og arbeidsstil. Det er på dette grunnlaget vi i økende grad har klart å forene marxismen-leninismens prinsipper med de konkrete vilkårene som revolusjonen og klassekampen har i vårt land. Historia om dette er historia om hvordan den revolusjonære norske arbeiderbevegelsen ble gjenreist og fikk sitt fjerde organiserte uttrykk.

ML-BEVEGELSENS FRAMVEKST

Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, den vitenskapelige sosialismen i vår egen tid, vant fra 1967 til 1969 stadig større oppslutning. I 1968 stilte SUFs landsmøte som oppgave å studere denne teorien og tillempe den demokratiske sentralismen i organisasjonen. Høsten 1969 stilte forbundet seg enhetlig på en kommunistisk plattform. I mellomtida – vinteren 1960 – brøt en skrekkslått høyre-fløy av småborgerlige sosialister i SF med SUF og »den kommunistiske faren» i partiet. Om lag 1/3 av partiets aktive medlemmer forlot det. En mindre gruppering rundt Ole Kopreitan, Svein Johansen og Kjell Bygstad dannet Marxistiske Arbeidsgrupper (MAG). De ønsket en rask opprettelse av et nytt »marxistisk», dvs. venstre-sosialistisk parti og brøt med marxist-leninistenes linje: Partiet skal dannes gjennom studier og kamp, det skal bli av kommunistisk type. Det store flertallet av de utgåtte SF-medlemmene sluttet opp om *Sosialistiske Arbeids- og Studiegrupper.* Gjennom studier og felles praksis stilte disse kameratene seg på en marxist-leninistisk platform, og vinteren 1970 kunne MLG dannes. Fram til landsmøtet sommeren 1971 utviklet MLG seg gradvis til å bli den ledende, den partibyggende organisasjonen i ml-bevegelsen. SUF(m-l) slo på sitt landsmøte samme høst fast nødvendigheten av en omdanning fra »ungdomsparti» til masseorganisasjon for kommunistisk ungdom.

De politiske og ideologiske kampene i ml-bevegelsen har helt fram til i dag vært store. I den første tida – før og like etter – bruddet med Sosialistisk Folkeparti i 1969 var de i første rekke rettet mot venstre-sosialdemokratiets ideologi, mot liberalisme i arbeidsstilen og høyre-opportunistisk vakling i politikken. Helt fram til årsskiftet 1969/70 var oppgjøret med restene av SF-ideologien dominerende, av grunnleggende betydning for å kunne reise den kommunistiske bevegelsen på ny. Høyre-tendenser var hovedfaren. Uten kamp mot dem ville ikke det nye partiet kunne bli skapt.

Siden den tid har ml-bevegelsen imidlertid kommet opp på et nytt nivå. Skrittet er tatt fra ungdomsorganisasjon til parti, fra studiesirkler til full forening med arbeiderklassens og folkets kamp mot monopolkapitalen og imperialismen. Allerede vinteren 1970 kastet MLG og SUF(m-l) seg for fullt inn i klassekampen; utviklet støttearbeid til Kirunas streikende arbeidere, ledet an i arbeidernes og studentes kamp mot forverring av sine økonomiske kår. Fra høsten av samme år ble motstanden mot medlemskap i EEC den helt dominerende oppgaven.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Som beretninga vil dokumentere har ml-bevegelsen klart å vokse med oppgavene, utvikle en politikk, taktikk og organisering som i stor grad har tjent den folkelige kampen. Men vi har også gjort feil – og måttet kjempe fram en marxist-leninistisk politikk mot borgerlige standpunkter på ulike felter. Gjennom å analysere og oppsummere denne tida har vi trukket følgende konklusjon:

Helt siden MLG og SUF(m-l) for alvor begynte å utvikle seg til kamporganisasjoner i 1970 har de viktigste, politiske kampene i bevegelsen vært rettet mot »venstre»-opportunismen, mot sekteriske feil. Det betyr på ingen måte at det ikke har eksistert utslag av høyre-opportunisme, til sine tider har de kunnet dominere bildet i enkelte lag og i spesielle kamper. Men sekterismen har vært hovedfaren – også etter at fjorårets landsmøte etablerte MLG som den ledende krafta i ml-bevegelsen. I løpet av det siste året har vi på mange områder nådd store resultater – spesielt gjennom klasseanalyse, programarbeid og i front-politikken. Men fortsatt står mye igjen – ikke minst marxist-leninistenes evne til å utvikle og lede breie, demokratiske frontorganisasjoner og aksjoner. Derfor slo også Sentralkomiteens 7. plenum fast i sitt kommunike at »venstre»-eksklusivitet i frontpolitikken var den viktigste faktoren som kunne hindre videre framgang.

Derfor er denne beretninga i all hovedsak viet en ting: MLGs kamp mot »venstre»-avvik i teorien og ideologien, i politikken og taktikken, i organisasjonen og arbeidsstilen gjennom spesielt den utgående landsmøteperioden.

»VENSTRE»-OPPORTUNISMENS RØTTER

Lenin har i »Radikalismen» gitt en uttømmende behandling av revolusjonismens og sekterismens sosiale røtter og politiske ytringsformer: Småborgerlig desparasjon over ruin og undertrykkelse; revolusjonær i stemmning, men uten proletariatets nødvendige dyder som standhaftighet, disiplin og fasthet. For vår egen del kan vi kanskje legge til: Ungdommens utålmodighet og hang til øyeblikkelige resultater.

Sekterismens politiske kjennetegn er velkjente fra arbeiderbevegelsens politiske historie: Prinsippfasthet mot alle taktiske kompromisser; motstand mot det vanskelige arbeidet i reaksjonære organer, f. eks. borgerlige parlamenter; redsel for kamp-enhet med ideologiske fiender. »Ventre»-opportunismen er fraseradikalismens, proklamasjonspolitikkens og de reine henders politikk. Historisk har den fått sitt mest reindyrkede uttrykk i trotskismens sabotasjepolitikk mot den anti-fascistiske folkefronten før 2. verdenskrig.

For bedre å forstå »venstre»-opportunismens røtter i ml-bevegelsen er det nødvendig å peke på tre viktige faktorer:

– ML-bevegelsen ble i starten av en ungdomsbevegelse, med skole-elever og studenter som kjerne. Sjøl om de fleste kom fra proletariatet, ga det likevel den nye bevegelsen et visst småborgerlig sosialt preg.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

– Det var en »radikalistisk» tendens »i tida», bl. a. innafor det store progressive »student-opprøret» i slutten av 60-åra. I motsetning til SUF(m-l) har mange av de kontinentale ungdomsbevegelsene, f. eks. det tyske SDS, endt i isolasjon eller oppløsning.
– Det var en manglende årvåkenhet mot sekterisme. Dels skyldtes dette at kamp mot revisjonisme og opportunisme var viktigst. Men fraværet av organiserte sekt-grupper, f.eks. trotskister, bidro også til å ta lett på »venstre»-opportunistiske feil.

At ml-bevegelsen ikke endte som utlandets studentbevegelser skyldes en rekke faktorer. For det første *var* SUF aldri primært en studentbevegelse, hovedtyngden var skole-elever fra arbeiderklassen. For det andre sluttet kommunistiske arbeidere raskt opp om ml-bevegelsen, slik at røttene i proletariatet stadig har blitt sterkere. Videre: Vår bevegelse har fra starten av vært kommunistisk – ikke orientert i retning av anarkisme og trotskisme. Og endelig: I økende grad har vi evnet å ta opp kampen mot all sekterisme. Men uten innflytelse ble de nevnte faktorene ikke – og dermed var grunnlaget for »venstre»-feil i ml-begelsen lagt.

MARXISMEN-LENINISMEN MOT TROTSKISMEN OG »VENSTRE»-OPPORTUNISMEN I POLITIKKEN!

Noen trotskistisk bevegelse av betydning har det aldri vært i Norge, sjøl om Trotsky hadde sine apostler bl. a. i DNA og AUF før krigen. Trotskisten Håkon Meyers nazistiske forræderi under krigen har også bidratt til å gjøre arbeiderbevegelsen mer immun mot dens standpunkter. Men sjøl om trotskismen også i dag bare er representert ved en håndfull, bl. a. importerte, så har ikke trotskistiske tendenser vært uten innflytelse. I og nær ml-bevegelsen har de stort sett vært konsentrert i to smågrupper: Hovdens klikk i Marxist-leninistisk Front etter bruddet i NKP. Den ble utelukket på grunn av streike-bryterske angrep på de kjempende Austad-arbeiderne i Tromsø høsten 1971. I 1972 dukket en ny liten gruppering opp på siden av SUF(m-l)s studentlag i Bergen, med »leninistisk» kritikk av Stalin, angrep på vår front-politikk fra »venstre» og polemikk på vårt syn på småborgerskapet som en alliert med arbeiderklassen i kampen for sosialismen.

Vi skal derfor kort gjennomgå en del viktige teoretiske og politiske områder der MLG konsekvent har kjempet fram en marxist-leninistisk politikk mot trotskismen og annen »venstre»-opportunisme.

Forsvar norsk sjølråderett!

Fra første stund har den nye norske ml-bevegelsen slått fast at den nasjonale kampen i Norge historisk sett stort sett har vært progressiv. Og at det i dag er av største betydning å verne om norsk sjølråderett, mot imperialismen. Derfor gikk marxist-leninistene i Rød Front i Det norske Studentersamfund 17. mai 1970 i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

spissen for på ny å markere nasjonaldagen som en kampdag, for vern om vår råderett og solidaritet med andre kjempende nasjoner mot imperialismens undertrykkelsespolitikk. I det etter hvert så omtalte Klassekampen nr. 10 1970 ble også vern om suvereniteten slått fast i lederartikkelen om EEC-kampen.

Men i samme nummer av avisa ble også vår linje i det nasjonale spørsmål angrepet i en artikkel. Dette skyldtes ingen »tilfeldighet», men rett og slett det faktum at spørsmålet om sjølråderetten ennå sto uklart for enkelte bra kamerater, samtidig som ei lita gruppe delte trotskistenes oppfatning. I Hovden-klikkens blad »Røde Fane» kom dette etter hvert klart til uttrykk. MLGs landsmøte sommeren 1971 avviste denne politikken. Og gjennom store organiserte »parti-diskusjoner» samme høst ble hele MLG sammensveiset på en korrekt linje. Denne politiske diskusjonen hadde også betydning for vår innsats i EEC-kampen, der vi etter hvert evnet å gå i spissen for å understreke sjølråderettens betydning. Som den eneste parti-organisasjonen reiste vi parolen som i sluttfasen preget en god del av EEC-kampen: Nei til salg av Norge!

Småborgerskapet – en strategisk alliert!

Vårt standpunkt fra den nye ml-bevegelsen ble dannet til i dag har vært klart: Bønder, småbrukere, fiskere, sjølstendige intellektuelle og andre deler av småborgerskapet er en del av folket. De rammes av monopolkapitalens angrep, utbyttes av dens prispolitikk og kan bare løse sine problemer gjennom en sosialistisk revolusjon som etablerer proletariatets diktatur over kapitalen.

Deres kamp i dag mot avfolking og nedlegging, monopolisering og strukturrasjonalisering er nødvendig og framskrittsvennlig. Det er imperialismen og monopolkapitalen som raserer ressurser og produktivkrefter. Derfor må disse laga vinnes som allierte med arbeiderklassen både i den daglige kampen og i kampen for sosialismen.

Mot dette sto Hovden-gruppa – som til og med dristet seg til å kalle utkant-småborgerskapets kamp »reaksjonær». Mot dette står i dag enkelte i den omtalte »opposisjonen» i Bergen, som bl. a. i diskusjoner om prinsipprogrammet har gått mot garantier om støtte til småprodusentene på landsbygda etter revolusjonen. Mot dem – mot slike standpunkter – står et enhetlig MLG som betrakter småborgerskapet som arbeiderklassens strategiske venn!

Stalin – en stor revolusjonær!

Spørsmålet om Stalin har aldri vært noe stort »problem» for virkelige marxist-leninister. Det har imidlertid vært en permanent hodepine for opportunist-politikere av ulike avskygninger. Gang på gang her de forsøkt å så splittelse i ml-bevegelsen gjennom å ikle borgerskapets terrorist-propaganda en »sosialistisk frakk». Nyeste mote er Kontrast-kretsens og Bergens-»opposisjonens» »leninistiske» kritikk. De har høstet og vil komme til å høste lite.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For MLGs medlemmer betrakter fortsatt Stalin som en stor revolusjonær, som en av lederskikkelsene i den kommunistiske bevegelsens historie. Vi ser at angrepene på personen Stalin i sin politiske kjerne er rettet mot proletariatets diktatur og det sosialistiske landet Sovjetsamveldet engang var. Marxist-leninistene i Norge har i mange år også lagt vekt på å trekke fram de negative erfaringene fra verdens »det tredje standpunkt» mellom øst og vest! Vårt svar har hele tida vært den manglende masse-mobiliseringa mot kontra-revolusjonære og kapitalistiske elementer, både før og etter verdenskrigen. Men virkelige kommunister glemmer aldri hva som er viktigst av feil og framgang i den unge Sovjetstatens historie.

Proletarisk internasjonalisme – og nasjonal sjølstendighet!

Siden Kinas utenrikspolitiske offensiv begynte i 1970, har særlig SFs ledende talsmenn vært aktivt opptatt av å fortelle ml-bevegelsens angivelige »avhengighet av Peking». Sjøl representerer de visstnok fortsatt »det tredje standpunkt» mellom øst og vest» Vårt svar har hele tida vært enkelt: Vi betrakter etter egen analyse Kinas internasjonale framgang som en progressiv utvikling i verdenspolitikken. Vi er som norske kommunister enig i nødvendigheten av å arbeide for å splitte imperialistmaktene innbyrdes, og samle flest mulig nasjoner – også føydale og reaksjonære – mot USA-imperialismens overherredømme. Vi trenger ikke hjelp fra kameratene i KKP for å karakterisere Indias angrep på det nåværende Bangla-Desh som angrepskrig, og Sovjets bak-håndstøtte som aggresjon.

Vi støtter – i motsetning til visse »uavhengige sosialister» – sosialistiske land som Kina og Nord-Vietnam (DRV) i deres kamp mot imperialismen og bygginga av sosialismen. Det er en del av vår *proletariske internasjonalisme.* Sosialistiske land vil også gjøre feil. Men vi markerer da ikke vår uenighet gjennom å springe til borgerskapets aviser. Vi opprettholder vår egen sjølstendige linje, og fremmer kameratslig kritikk. Da Nord-Vietnam av spesieller årsaker støttet invasjonen i Tsjekkoslovakia – markerte vi et korrekt standpunkt gjennom å angripe Kreml for deres angrepskrig, ikke ved å distansere oss fra vietnameserne!

Dagskampens betydning

Gjennom mange år har norske marxist-leninister lagt stor vekt på arbeidet mot forverring av levevilkåra for arbeiderklassen og andre deler av folket. I 1969 gikk SUF(m-l)s faglige ansvarlige sammen med en rekke fagforeningstillitsmenn i Oslo i spissen for proteststreiker og demonstrasjoner mot *momsen.* Hele tida har vi drevet aktivt politisk og økonomisk støttearbeid til streiker på arbeidsplassene. På universitet og skoler har ml-bevegelsen alltid stått i fremste rekke for å organisere aksjoner og massemønstringer mot dyrtidsframstøt, rasjonalisering av undervisninga o.a.

Den »venstre»-opportunistiske Baude-gruppa i Sverige splittet seg i 1970 ut av den svenske ml-bevegelsen, og angrep bl. a. KFML for å ha stilt parolen »bort

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

med momsen på matvaren»! Slikt skulle være opportunisme og økonomisme! I den seinere tida har en liknende frase-radikal kritikk blitt rettet mot de norske marxist-leninistene. Spesielt på universitetene har visse grupper hevdet at å konsentrere kreftene om kamp mot forverring av økonomiske og faglige kår er sneversynt og perspektivløs »brødpolitikk». I stedet vil de ha »marxistisk fagkritikk» og ideologidebatt. Vi har gitt og bør fortsette å gi dem følgende svar:

For kommunistene – og ikke minst for bevegelsen blant de intellektuelle – er det av stor betydning å utvikle marxismen-leninismen som vitenskap. En del av denne oppgaven er det teoretiske og politiske oppgjøret med borgerskapets uvitenskapelige teorier. Men å la denne oppgaven »erstatte» massebevegelsen blant den studerende ungdommen for *dagskrava* vil være grov-kornet sekterisme. I en tid da monopolkapitalen gjennomfører harde angrep på skoler og universiteter er det av største betydning at marxist-leninistene arbeider for å forene alle som lar seg forene mot klassefienden. Det må skje på tvers av vitenskapelige og ideologiske skillelinjer. Her som ellers er det kommunistenes linje å gå i spissen for den dagskampen teoretiske pratmakere forakter, vinne tillit i folket og utvikle kamperfaring og spre ideen om den sosialistiske revolusjonen.

FOREN ALLE KREFTER SOM LAR SEG FORENE!

I kommunistenes enhetsfrontspolitikk er det viktig å legge vekt på to grunnleggende ting: Fronten må fra sak til sak bygges opp etter prinsippet »foren alle krefter som lar seg forene» (Mao). Og videre at fronten ikke er et »taktisk redskap» for det kommunistiske eller andre partier, men et strategisk mål, en nødvendig betingelse for den sosialistiske revolusjonens seier.

De to siste årene har gitt både oss marxist-leninister og andre en rekke viktige lærdommer om enhetsfrontsarbeidet. Seieren i EEC-kampen ble en realitet nettopp fordi både vi og andre maktet å organisere og reise en folkeopinion mot imperialismens framstøt. Marxist-leninistene har i kampens løp mottatt mange angrep fra krefter innafor fronten. I en rad med saker har anklagene representert en feilaktig politikk. Da visse FB-ledere gikk til angrep på Rød Arbeiderfronts tog skyldtes det først og fremst at deres egen småborgerlige anti-kommunisme ble viktigere for dem enn enhet mot EEC. Men i andre sammenhenger har det også blitt gjort viktige feil av marxist-leninister, som det har vært viktig og riktig å kritisere både av oss og andre. Noen, spesielt partisjåvinistiske SF-ledere, forsøker i dag å forstørre slike feil, framstille dem som hovedsaka i vår politikk. Men en kort oppsummering av vårt enhetsfrontarbeid viser en annen virkelighet enn slike vrengebilder.

Marxist-leninistene og Folkebevegelsen

Klassekampen nr. 10 1970 skreiv som om Folkebevegelsen var en borgerlig dominert papir-front marxist-leninistene ikke burde samarbeide med. Stand-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

punktet var grovt sekterisk, og ble seinere samme høst kraftig kritisert av både Klassekampen og marxist-leninistene ellers. Flere steder arbeidet også marxist-leninister i Folkebevegelsen fra den ble opprettet. Hvordan skal en slik »venstre»-opportunistisk avsporing forstås? Vi har innledningsvis pekt på flere slike faktorer som nok allment spilte stor rolle. I tillegg kom erfaringene fra vårens streikekamper, der bl.a. en FB-leder som Kalheim hadde spilt en reaksjonær rolle. At folkebevegelsen først på høsten også var en »papir-front» uten medlemmer er et annet moment, som nok bidro til å styrke en sekterisk innstilling.

Enkelte forsøker i dag å fortie at ml-bevegelsen øyeblikkelig tok et politisk oppgjør med slike standpunkter. Av deres historieforfalskning kan vi dra få lærdommer. *Men vi bør sjøl understreke at vår linje i dette spørsmålet har blitt utviklet gjennom kamp.*

Hovden-gruppa var fra første stund mot arbeidet i Folkebevegelsen. Sålenge gruppa var en del av ml-bevegelsen – og spørsmålene ennå måtte avklares gjennom diskusjon – virket dette hemmende på marxist-leninistenes innsats i FB. Folketoget 7. juni 1971 ble et avgjørende skifte. Hovdens opplegg for demonstrasjon mot toget slo klart fast for enhver forskjellen på en korrekt og lojal enhetspolitikk og reindyrka provokasjoner.

I tida etter MLGs landsmøte økte marxist-leninistene sin innsats i FBs lokallag. Våren 1972 ga vi også et korrekt og disiplinert svar på Haugestads anti-SUF-kampanje. Vi tok til gjenmæle mot angrep fra frontens høyre-fløy, samtidig som vi understreket behovet og mulighetene for enhet. Men en »venstre»-tendens forfulgte ml-bevegelsen en rekke plasser helt fram til Folkeavstemninga: Tendensen til å legge *for liten vekt* på arbeidet med å aktivisere og mobilisere Folkebevegelsens medlemsrike, men ofte for passive, lokallag.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

Da MLG holdt sitt 2. landsmøte i 1971 var Arbeiderkomiteen et etablert faktum. Den var en landsomfattende frontorganisasjon – men langt mindre enn Folkebevegelsen i innflytelse og omfang. Siden den tid og til høsten 1972 vokste komiteen kraftig – og hadde like før Folkeavstemninga over 20 000 medlemmer. Politisk spilte den fra høsten 1971 en stadig viktigere rolle: Arrangement av landsomfattende massekonferanser mot EEC, initiativ til prøveavstemninger på bedrifter og skoler, demonstrasjoner mot forhandlingsresultatet etter årsskiftet, de første og eneste politiske streiker mot EEC. Hele tida gikk Arbeiderkomiteen i spissen for enhet på sak med Folkebevegelsens medlemmer og lag. I innspurten organiserte Arbeiderkomiteen husbesøk på landsomfattende basis. Politisk vant fronten – med marxist-leninistene som initiativtakere – stadig større forståelse i folket for at EEC-spørsmålets kjerne var ja eller nei til salg av Norge.

I dag er det utvilsomt riktig å oppsummere at Arbeiderkomiteen først og fremst var en organisering av *venstre*-fløyen i enhetsfronten mot EEC. I sak etter sak bidro den til å »drive» motstandsbevegelsen framover politisk, den hindret all

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kapitulasjonspolitikk overfor reaksjonær hetspropaganda. Mange har på etterhånd stilt spørsmålet: Var det riktig av marxist-leninistene å gå i spissen for å opprette og utvikle en egen frontorganisasjon på sida av FB? Vi mener at EEC-kampens utvikling gir et bekreftende svar. Folkebevegelsen var fra første stund ledet og kontrollert av sentrums- og høyre-krefter i motstandsbevegelsen. En lang rekke av de mange initiativer som Arbeiderkomiteen tok ville neppe vunnet fram innafor Folkebevegelsen. Ml-bevegelsen ville heller ikke alene kunnet lansere og utvikle disse kampene. Da ville vi unnlatt å mobilisere og stole på de tusener av nye aktivister som vokste opp i EEC-kampen, og som nettopp i Arbeiderkomiteen fikk sine første politiske erfaringer. Akkurat som Arbeiderbevegelsens Informasjonskomite (AIK) og Kvinneaksjonen mot EEC spilte Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid etter vår oppfatning en viktig og nødvendig rolle innafor den samlete motstandsbevegelsen.

Når dette er slått fast må det også sies at det ikke er noe prinsipp for oss kommunister å organisere venstre i fronten hvis det gis objektive muligheter til en mer enhetlig organisering av hele fronten som ikke svekker dens slagkraft.

Enhetskamper på andre frontavsnitt

Enhetsfronten mot imperialismen og monopolkapitalen har i de siste åra blitt reist i en rad med saker – og i mange former. Det gjelder langt utover motstanden mot EEC. Vi vil hevde at marxist-leninistene i løpet av det siste året har oppnådd en rekke viktige framganger for sin enhetspolitikk. Fordi områdene er såvidt mangfoldige vil vi her bare trekke fram enkelte som har hatt særlig betydning.

– *Solidaritet med Indo-Kinas folk:* Gjennom mange år har marxist-leninister arbeidet i Solidaritetskomiteen for Vietnam. Vi har stått for medlemsorganisering og FNL-gruppeaktivisme istedet for å satse på et solidaritetsarbeid blant og mellom topp-politikere. Samtidig har både vi og våre samarbeidspartnere innafor solidaritetsfronten i økende grad greid å realisere enhetsopplegg, demonstrasjoner o.l. som samler breiest mulig støtte fra det vietnamesiske folkets venner. Enkelte marxist-leninister har i slike forbindelsea lagt for liten vekt på respekt for avtaler som er inngått, bl.a. i forbindelse med innholdet i appeller. Men gjennom sjølkritikk og diskusjon har slike unoter blitt luket ut. Og derfor markerte også enhetsopplegget under Vietnamuka høsten 1972 et kraftig politisk framskritt.

– *Kvinnene trenger en egen kamporganisasjon!* Kvinnene er over halvparten av befolkninga. Men de er undertrykt og ennå lite kampberedt. Gjennom *Røde Fane* har MLG analysert og trukket opp politiske linjer for kvinnekampen.

Et av de viktigste skrittene har vært vårt arbeid for å utvikle den ny-etablerte *Kvinnefronten* som en brei masseorganisasjon, der alle kvinner som vil bekjempe kvinneundertrykkelse kan delta. Her har de marxist-leninistiske kvinnene i flere tilfeller gått i spissen for å avvise »venstre»-ideer om å begrense fronten til

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

»sosialister» eller bevisste »anti-kapitalister». La oss ta det som et vårtegn på at ml-bevegelsen modnes – at radikalismen er på vikende front og på vei ut! Honnør til kvinnene våre!

– *Rød Arbeiderfront 1. mai.* Demonstrasjonene og møtene i 1972 var både kvantitativt og kvalitativt en framgang fra året før. Det var langt flere som deltok og tilstelninger langt flere steder ennn året før. En rekke nye grupper sluttet også opp om togene; stort RAF-tog i fiskeværet Henningsvær i Lofoten, uteliggere deltok med egne krav og egen avdeling i Oslo-oppmarsjen! Men svært mange steder ble det likevel gjort altfor få seriøse forsøk på å få større politisk *bredde* i arrangementskomiteen.

Sentralkomiteen forsøkte våren 1972 å oppnå enhet om et enhetsarrangement i Oslo som gikk ut over Rød Arbeiderfront. Gjennom en rekke samtaler med representanter fra FBs faglige utvalg ble det oppnådd enighet om en paroleplattform for et felles tog mot EEC og dyrtid, og for solidaritet med Indo-Kinas folk. På grunn av veto og uakseptable betingelser, bl. a. fra SF-ledelsens side, lot det seg ikke realisere. Av hensyn til Faglig utvalgs stilling i EEC-kampen fant vi det riktig at disse forhandlingene ikke ble offentliggjort før etter folkevastemninga. Løsninga i 1972 ble både RAF-tog og støtte fra oss til FBs EEC-demonstrasjon. Men foran de kommende års 1. mai-feiringer mener vi likevel at disse erfaringene bør tilsi langt større dristighet i enhetsbestrebelsene på alle plan fra marxist-leninistene sin side.

Disse eksemplene kan som sagt forfleres: I arbeidet for en brei, progressiv enhet i Studentersamfundene har marxist-leninistene tatt initiativet. Marxist-leninister jobber aktivt innafor målrørsla, med miljøarbeid i SNM, for å reise et nytt folkelig blad i Kulturfronten.

Dette er ikke »våre fronter» – eller »underbruk» som det ofte blir framstilt i den borgerlige pressa. Det er tvertimot sjølstendige frontorganisasjoner – fronter der marxist-leninistene jobber sammen med andre grupper og personer. På alle plan vil vår politikk være å kjempe for at de fra sak til sak skal forene flest mulig og bli effektive våpen i folkets tjeneste!

GJØR FAGFORENINGENE TIL KAMPORGANISASJONER!

»Hva er grunnen til sosialdemokratiets styrke i Vest-Europa? Grunnen er at de støtter seg på fagforeningene» (Stalin). Derfor er også fagbevegelsen den viktigste masseorganisasjon vi kommunister bør kjempe i og for!

Under EEC-kampen gjorde vi den samme erfaring. Nettopp gjennom motstandsbevegelsens sterke stilling på grunnplanet i fagbevegelsen ble det mulig å mobilisere store deler av arbeiderklassen mot monopolkapital og sosialdemokratiets ledersjikt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Kommunistenes linje i fagforeningsarbeidet kan oppsummeres i to paroler:
– Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner!
– Enhet på klassekampens grunn!

Den norske ml-bevegelsen har aldri falt i sekterismens fallgruber, som f.eks. Baude-gruppa i Sverige representerer med sitt skrik om at »kommunistiske celler» skal erstatte fagorganisasjonene! Men også i vårt faglige arbeid har »venstre»-opportunistisk politikk fått enkelte utslag. På en stor jernbedrift i Oslo ga marxist-leninistene i fjor ut en lokalavis med klassiske »deklamatoriske avsløringer» av pampenes råttenskap og med væpna revolusjon som kommunistenes alternativ! Resultatet ble suspensjon fra klubben med stort flertall! Her bør vi kommunister lære av NKPs gamle erfaringer – innse at en slik holdning uvergerlig fører til isolasjon. Stiller sosialdemokrater et progressivt forslag, skal ikke vi markere oss med et som er »dobbelt så radikalt», men sikre at vedtaket blir fulgt i praksis. Det er på dagliglivets problemer at sosialdemokratiet kan nagles til skampelen!

Enkelte marxist-leninister stiller seg skeptisk til tillitsverv i klubber og foreninger. Og med god grunn! Tallrike er historiene om oppkjøp og forræderi. Men at sosialdemokratiske tillitsmenn har sviktet dem som valgte dem, betyr ikke at vi kommunister er skjebnedømt til å gjøre det samme! Hva slags sosialismen skal vi kunne gå i spissen for hvis vi ikke engang er istand til å lede ei vanlig fagforening uten å »korrumpere».

En mer utbredt ide i ml-bevegelsen har vært »plattform»-tenkningen. Hvis ikke arbeiderne vil akseptere våre standpunkter i en rekke saker – kan vi ikke stille opp. Vi vil hevde: Marxist-leninister bør stille til styrer i klubber og foreninger hvis arbeidskameratene har tillit til dem og vil velge dem. Sjølsagt kan vi ikke være politisk bundet av reaksjonære vedtak – men vi oppnår aldri å fravriste sosialdemokratene makta i fagforeningene hvis vi alt i utgangspunktet stiller »krav» til arbeidskameratenes politiske modning og nivå for overhodet å stille opp!

VI TRENGER EN KOMMUNISTISK MASSEORGANISASJON FOR UNGDOM!

Også i diskusjonene om SUF(m-l)s framtid har i det siste året »venstre»-standpunkter vært den viktigste hindringen for å sette ut i livet de linjene som fjorårets kongress i ungdomsforbundet trakk opp; SUF(m-l) skal bli det nye partiets ungdomsforbund – det skal være åpent for enhver ungdom som sympatiserer med revolusjonen og kommunismen.

Dimitrov var allerede på Kominterns kongress i 1935 oppmerksom på problemet: »I en rekke kapitalistiske land er våre kommunistiske ungdomsforbund ennå sekteriske organisasjoner skilt fra massene. Deres hovedsvakhet består i at de ennå forsøker å kopiere de kommunistiske partiene og deres

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

arbeidsformer; de glemmer at det kommunistiske ungdomsforbundet *ikke er ungdommens kommunistiske parti.* De tar ikke tilstrekkelig hensyn til at det kommunistiske ungdomsforbundet er en organisasjon som har sine egne oppgaver. Dets metoder og former for arbeid og oppfostring må være tilpasset ungdommens konkrete nivå og behov.»

I SUF(m-l) finnes det ennå en rekke kamerater som ikke godt nok skjønner at stadiet med et ungdomsparti er historisk passert! Noen er redd forbundet vil bli »utvannet» hvis store skarer av ungdomsskoleelever som ikke er »konsoliderte kommunister» blir med! Men i en virkelig masseorganisasjon vil sjølsagt ingenting være »helt reint». Spørsmålet er om ikke både ungdommen og det kommunistiske partiet er best tjent med en ungdomsorganisasjon som viser stor dristighet i rekrutteringa – og som *fostrer* ungdommen til å bli virkelige kommunister! Er ikke kravet om »høyt nivå» bare en måte å slippe billig vekk fra de vansker og krav ethvert virkelig massearbeid vil stille?

Det kommunistiske partiet vil ta opp som medlemmer de mange kommunister som både finnes og som vil utvikle seg i ungdomsforbundet. Det vil jobbe partimedlemmer i ungdomsforbundet. Da bør vi også ha tillit til at de klarer å utvikle en politisk ledelse som både tjener ungdomsmassens kamp direkte, gir den en kommunistisk ledelse og fostrer unge aktivister til å bli bolsjeviker gjennom studier og kamp! Bare på den måten kan vi hindre at ungdomsforbundet blir en »elite»-organisasjon for flinke, mannlige gymnasiaster/studenter – sikre at det blir en masseorganisasjon for vanlig, revolusjonær norsk ungdom.

FRAM FOR ET PARTI FOR VANLIGE FOLK

Vi marxist-leninister har gang på gang påpekt nødvendigheten av at det kommunistiske partiet blir *»et parti av ledere».* Det skal, som Stalin uttrykte det, være arbeiderklassens bevisste kommunistiske fortropp. Men en ting har ofte blitt lagt for liten vekt på: Det kommunistiske partiet skal samtidig være *en del* av klassen, kort sagt være et parti for vanlige arbeidere og andre som tar marxismen-leninismens standpunkt her og nå!

Lenge eksisterte det en slags »utsilingsteori» i ml-bevegelsen: Da de Sosialistiske arbeids- og studiegruppene ble MLG »falt de dårligste av lasset» og når det nye partiet blir dannet reduserer vi oss nok engang på samme måte. Tilbake står så »kremen» – de »røde-røde» kommunistene! Sjølsagt er det riktig og nødvendig at de som går trøtt, som blir passive eller forfaller politisk, går ut. Men samtidig: Vi skal dristig ta inn det Mao Tsetung kaller det friske, proletariske blodet. Og der har ikke alltid dristigheten vært så stor.

Flere »venstre»-ideer finnes ennå levende. Viktigst er følgende: Bare »skolerte» kommunister kan tas inn? Hva med dem som på grunn av manglende skolegang, lite utviklete lesevaner, og hardt arbeidspress ikke har hatt så mange sjanser? Teller ikke deres politiske standpunkter, deres røtter i arbeiderklassen langt mer?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Vi må lære oss å innse at også i partiet vil pukking på teoretiske studier i rekrutteringspolitikken stort sett begunstige diskusjonsvante mannlige studenter og intellektuelle. Nei, partiet bør rekruttere enhver kommunistisk proletar – og gi *tilbud om skolering i partiet.*

Den nye grunnsirkelen til MLG er her et viktig tiltak mot sekterisme i studiearbeidet. Vi kan nemlig ikke vente at alle vi ønsker skal organisere seg kan makte å gå »rett på» klassikernes politiske, økonomiske og filosofiske skrifter. Det kan være hardt nok for studenter! Ved å bygge på norske erfaringer – og gjennomføre et enkelt språk – kan nye tusener få anledning til å studere den vitenskapelige sosialismen.

Skal ikke medlemmer som tas opp være »framskredne»? Jo, – men det må først og fremst gjelde *deres eget miljø;* på jobben, i borettslaget, i frivillige organisasjoner. I »partiet er det mange rom» – og plass til medlemmer på ulike nivåer. Derfor må kravet om »super-aktivisme» bort! En enslig 2-barnsmamma skal kunne ha realistiske muligheter til å bli med. Det samme gjelder en bonde med hardt sesongarbeid eller en skiftarbeider med vanskelig arbeidstid og familieforpliktelser. Dette krever en ny stil i innstillinga til folk – en endring av vilkårene for rekruttering. Men det krever også naturlig nok sitt av hvordan vi organiserer det indre partilivet.

MOT ALL SEKTERISME I DET INDRE PARTILIVET!

Som vi har vist har MLG hatt – og kjempet mot – »venstre»-opportunistiske feil i teorien og ideologien, i politikken og taktikken. Men gjelder dette også organisatoriske spørsmål? I høyeste grad. Sekterisme i organisasjonen kan ha mange utslag. Vi vil hevde at i MLG har særlig »krigskommunisme», dvs. visse tendenser til kommanderingspolitikk for å nå raske resultater gjort størst skade.

Et eksempel kan hentes fra 1. mai-forberedelsene. I den første tida var det relativt lite av virkelig diskusjon om politikken i 1. mai-arbeidet, liten grad av demokratisk liv. Resultatet ble dårlig arbeid i tida fram til påske. Sentralkomiteen fant det i denne situasjonen nødvendig med en rask omprioritering av alt arbeid – og stramme direktiver for arbeidet de siste ukene. På kort sikte er også slike »inngrep» av stor betydning. Men vi bør kjempe for å bli kvitt slike »nødvendigheter». For på lang sikt fostrer det en stil med beskjedgiving og »krise-kjør». Hva hjelper det å nå raske resultater – hvis kadrene går trøtt?

Helt fram til sommeren hadde denne stilen mange utslag i MLG. Sentralkomiteen oppsummerte at dens *arbeidsutvalg* i første rekke måtte lastes for denne utviklinga – og la opp en kampanje for å rette opp disse feilene. Konsekvensene av »krigskommunismen» ble karakterisert slik:

Vi unngår eller ødelegger all langsiktig planlegging i organisasjonen. Plutselige møter og kampanjer overtar i stedet. En slik stil gjør grunnorganisasjoner og kadre uselvstendige. Det blir vanskelig å lage lokale planer. På lengre sikt driver vi

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rovdrift på medlemmenes innsats og offervilje. Slik blir selv de enkleste oppgaver »en plage» som krever ekstraordinære tiltak for å bli gjennomført.

Ideologisk har »krigskommunismen sitt grunnlag i en manglende evne til å tenke og arbeide med omsyn til kaderen, de som skal sette politikken ut i livet. På den måten vil en lett se på de vanlige medlemmene som redskaper, lederne som »overmennesker».

Nøkkelleddet for å bekjempe denne ideologien kan kort oppsummeres i to ting: *planlegging og styrket demokrati.* Gjennom å oppsummere disse feilene og treffe tiltak etter slike retningslinjer har også høsten -72 gitt positive resultater:

– Politikken i EEC-kampens avslutning ble grundig diskutert og medlemmene arbeidet entusiastisk og hardt fra uke til uke.

– De store programdiskusjonene foran stiftelseslandsmøtet ble planlagt god tid i forveien for størsteparten av organisasjonen.

– Fra sommeren av er det blitt utviklet livlige interne diskusjoner om bevegelsens politikk på en lang rekke felter. Dette har bidratt til å skape en langt mer demokratisk atmosfære i MLG.

– Prinsippet om arbeidsdeling blant medlemmene har – der hvor det er gjort skikkelige erfaringer – gitt den enkelte kaderen bedre muligheter til å utvikle seg gjennom det politiske arbeidet.

Det betyr ikke at alt er lyst – at krigskommunismen er borte. Men det betyr at vi har kommet et stykke på vei med å fjerne en slik borgerlig og sekterisk stil i vårt indre partiliv. Å fortsette denne kampen er en viktig oppgave for det nye kommunistiske partiet.

En annen viktig »venstre»-tendens i det indre livet i ml-bevegelsen er visse utslag av en illegal stil i organisasjonsarbeidet. Noen utslag: I enkelte storlag har styret supplert seg sjøl, uten noen form for valg eller medlemsbehandling. Noen steder i landet har storlag blitt opprettet uten melding til og godkjenning av sentralkomiteen. Svært mange plasser har det utviklet seg en stil der en ikke er så nøye med å gjennomføre vedtak på demokratisk vis som binder både styret og medlemmene. Og endelig: Da kamerater fra SUF(m-l) skulle opptas som medlemmer høsten 1972 gikk enkelte av MLGs storlagsledere og »plukket ut» folk de »ville ha med», uten at SUF(m-l)-laget fikk anledning til å uttale seg. Til alt overmål ble det også sjusket med opptakene, som noen steder skjedde uten reell behandling og votering.

Det er innlysende at slikt svekker både demokratiet og sentralismen i MLG. Vilkårlighet og sjusk i slike spørsmål legger også veien åpen for organisert fraksjonisme. Et styre som laget ikke kollektivt har hatt anledning til å vurdere og velge, vil på lang sikt ikke kunne gjøre krav på tillit og autoritet. Det er gjennom demokratisk mobilisering vi kan oppnå den enheten i bevegelsen som gjør oss slagkraftige i kampen mot klassefienden. La oss dra nytte av slike erfaringer, avvise all revisjonisme i det indre livet og respektere vedtektene til det kommende partiet!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

PARTIET KAN OG MÅ STIFTES NÅ!

Den nye norske marxist-leninistiske bevegelsen startet som en ungdoms-opposisjon i et venstre-sosialdemokratisk parti. Den revolusjonære arven fra Thraniterne, det tidligere DNA og NKP ble på ny videreført. Gjennom kamp mot sosialdemokratisk og revisjonistisk teori og ideologi, gjennom å stille seg konsekvent på arbeiderklassens standpunkt i sak etter sak ble det skapt en kommunistisk kjerne.

MLGs landsmøte i fjor stadfestet et nytt nivå i det partibyggende arbeidet som dengang ble påbegynt. Vi fikk for første gang en *partiorganisasjon* – og et kommunistisk *ungdomsforbund.* Etter at Hovden-gruppa måtte forlate Marxistisk-leninistisk Front, og de fleste kameratene der søkte om opptak i MLG våren 1972, fikk vi også organisatorisk enhet i ml-bevegelsen.

Utviklinga gjennom disse årene er en historie om klassekamp, og en nødvendig del av denne kampen har vært oppgjøret med opportunistisk teori og praksis i egne rekker. Alt vinteren 1970 tok SUF(m-l) og det nystartete MLG steget fra studiesirkler og Klassekampensalg til full deltakelse i arbeiderklassens og folkets kamper. Som en ny og ung bevegelse måtte marxist-leninistene gjøre feil, og størst av alle farer var sekterismens frasepolitikk. De åra som har gått forteller da også om sekteriske feil. Men først av alt forteller de om kamp mot »venstre»-opportunismen – og om en ærlig vilje til korrigering og utvikling.

Motstanderne av kommunismen og revolusjonen vil frenetisk forsøke å dekke over det siste. De vil som alltid fråtse i våre feil, forstørre og fordreie dem. Skulle slike »historikere» få drive sitt arbeid i fred ville både den norske og internasjonale kommunistiske bevegelsen bli levnet liten ære! I dag er en analyse av vår innsats gjennom de siste årene av spesiell betydning. For nettopp den viser at ml-bevegelsen har vokst gjennom kamp, vokst fra »sekt» til parti!

Flere ting viser at MLG er moden for å løse sin partibyggende oppgave:

– Vi har allerede i lang tid vist oss i stand til å »tjene folket», lede an i den norske klassekampen. Allerede i dag har vi vist oss å kunne ta fatt på og løse mange av et kommunistisk partis politiske oppgaver.

– Vi har gjennom uforsonlig kamp mot opportunistisk ideologi oppnådd enhet i ml-bevegelsen på alle grunnleggende elementer i den marxist-leninistiske teorien.

– Ved å omorganisere for kamp har vi utviklet enheter på industri- og funksjonærarbeidsplasser, i boligdistrikter, på videregående skoler og universiteter. Og vi har fått lag av småbrukere og i fiskevær!

– Gjennom programforslag og programdiskusjoner har vi klart å utvikle en strategi for den norske revolusjonen og dens særegne oppgaver.

– Gjennom organisert arbeid i storindustrien og på andre viktige arbeidsplasser har vi styrket ml-bevegelsens røtter i arbeiderklassen.

– I løpet av landsmøteperioden har MLG blitt en landsomfattende organisasjon – med enheter i alle fylker. Spesielt stor har framgangen vært etter folkeavstemninga, særlig i Nord-Norge.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

– Og endelig: Den norske ml-bevegelsen teller ikke bare MLG – men også den sterkeste og mest aktive ungdomsorganisasjonen i Norge: SUF(m-l).

Vi *kan* opprette et nytt kommunistisk parti! Og en sak bør straks legges til: *Vi må gjøre det raskt.* For arbeiderklassen og folkets kamp utvikler seg i dag på alle områder. Overalt er derfor et stadig økende behov for koordinering og ledelse. Ingen av de eksisterende partiene har vist seg istand til å fylle denne rillen. MLG har delvis kunnet ta på seg et partis ledende oppgaver, men bare delvis. Gjennom opprettelsen av et nytt kommunistisk parti vil våre standpunkter økt autoritet og større slagkraft. Partiets ledende rolle oppnås sjølsagt aldri gjennom proklamasjoner, den må tilkjempes, etableres gjennom dets egen praksis. Men like visst er det at arbeiderklassen og folkets kamp nå trenger den politiske ledelsen som bare et kommunistisk parti kan utvikle.

Derfor er det også vår politiske plikt å danne partiet *nå!*

KAST KREFTENE INN I MASSEKAMPEN!

Situasjonen etter to års EEC-kamp og folkeavstemning viste oss følgende bilde: Arbeiderklassen og folket er på vei mot venstre – ønsker på stadig flere områder å gå imot herskerklassens politikk. I fagbevegelsen ble det en kraftig bevegelse på grunnplanet mot toppen av arbeideraristokratiet. Ønsket om å skifte ut ja-tillitsmenn med progressive er sterkt. Blant fiskere og bønder viste folkeavstemninga en massiv protest mot monopolkapitalens og statens raseringspolitikk. Kravet om 50-mils fiskerigrense – og de nord-norske fiskernes uttalelse om væpning mot de utenlandske trålernes rovfiske, viser at denne kampviljen både er levende og sterk!

Folkets nei var det største tap for monopolkapitalens politikk i etterkrigstida. Men etter at den måtte ta to skritt tilbake har den også vist seg i stand til å ta et skritt fram. Raskt har dens makt- og propaganda-apparat begynt på oppgaven med å vende opinionen på ny: Trusler om kapitalflukt og bedriftsnedlegging, løgner om at lavkonjunktur og konkurser skyldes EEC-avstemninga, anti-demokratisk propaganda om at folkeavstemninga ikke var »endelig», at neste års Stortingsvalg vil kunne ta opp EEC-spørsmålet på ny! Folkets krefter har også vist tegn til oppløsning: AIK er mange steder nedlagt, sosialdemokratiets topp-ledere ser nok engang ut til raskt å gjenvinne kontrollen over hele partiapparatet. Folkebevegelsen ligger stort sett i »dvale» – og ingen har ennå med kraft stilt oppgaven å vekke den opp! Arbeiderkomiteen har mange steder blitt organisatorisk svekket. Noe av denne utviklinga er naturlig slik EEC-kampen forløp. For ikke minst enhetsfrontens høyre innprentet gjennom to år at med folkeavstemninga, så var kampen slutt! I dag får vi sanne marxist-leninistenes ord om at denne kampen fortsetter, at vi trenger en *varig* organisering mot monopolkapitalens EEC-framstøt. Å gå i spissen for på ny å utvikle og utbygge den folkelige enhetsfronten blir derfor av største betydning for oss marxist-leninister. Og da bør tre ting understrekes sterkt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Fortsatt kamp mot »venstre»-faren

Vi må på alle områder gå aktivt inn for å fjerne restene av »venstre»-opportunismen. Vi må innse at det ikke er vi kommunister aleine – men vanlige arbeidsfolk i by og bygd som kan endre politikken. Vi må langt bedre enn vi også hittil har klart, kjempe gjennom enhet med andre partier og grupper på alle områder der klassekampen krever det og gjør allianser mulig. Et eksempel: SUF(m-l)s landsmøte i 1969 definerte SF og NKP som »den taktiske hovedfienden». Sjøl om MLG aldri har stått for dette, bør vi gjøre opp med alt vrakgods som er modent for skraphaugen. For kommunistene har ingen *allmenn* taktisk hovedfiende. SFs ideologi og teoretiske standpunkter var i en viss fase av ml-bevegelsens utvikling viktigst av alt å ta et oppgjør med. Men samtidig var SF – fordi det forsvarte folkets interesser i visse kampspørsmål – også en taktisk *alliert*. På grunn av klassekampens utvikling vil dette etterhvert gjelde flere saker, der f.eks. sosialdemokratiets toppsjikt vil være vår felles fiende. Hvem som er venn – og hvem som er fiende i kampen vil først og fremst bli avgjort av den stilling personer og grupper tar overfor monopolkapitalens politikk. Derfor er det vår plikt å forene vår nødvendige teoretiske og ideologiske kamp mot revisjonisme og sosialdemokrati med vilje til enhet på klassekampens grunn i dag. Bare på den måten kan vi vinne stadig flere som kommunistenes allierte også i det langsiktige arbeidet for den kommunistiske revolusjonen.

Styrk fagbevegelsens enhet og slagkraft!

Vi kan heller ikke sterkt nok understreke *fagbevegelsens* strategiske betydning. Både DNAs og NKPs historie viser med all tydelighet at de ulike politiske retningenes styrke der er nøkkelen til politisk innflytelse i arbeiderklassen. Derfor må kommunistenes arbeid i fagforeninger, klubber og forbund få høyeste prioritet, vi må satse langt flere krefter der enn i mindre permanente aksjonsenheter og komiteer. Vår politiske målsetning må være å styrke fagbevegelsens kampkraft, slåss mot klassesamarbeidspolitikken, gjøre fagforeningene til virkelige kamporganisasjoner for arbeiderklassen i Norge.

I dette arbeidet må vi forene oss med alle andre progressive – uansett deres politiske tilknytning og ideologiske orientering. Da DNA-ledelsen i 30-åra fikk hovedskillet til å gå mellom »Moskva-kommunister» og sosialdemokrater oppnådde de en splittelse og kontroll som utelukkende tjente herskerklassen. Bare gjennom et slikt, langvarig og tålmodig arbeid kan vi kommunister skape politiske forutsetninger for at den norske arbeiderklassen gjennomfører sin store revolusjonære oppgave: Styrter monopolkapitalens klassediktatur, oppretter en statsmakt den sjøl kontrollerer og bygger et sosialistisk Norge.

Styrk og bygg ut partiet!

Gjennom å stifte det nye partiet vil ml-bevegelsen nå det strategiske målet vi har kjempet for i årevis. Vi vil ha et våpen som vil kunne lede arbeiderklassens kamp for revolusjonen. Men samtidig kan vi ikke understreke nok for oss sjøl at ingenting oppnås gjennom ønsker og proklamasjoner. Bare års seigt og tålmodig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

arbeid i arbeiderklassens og folkets intersse kan skape den tillit og de røtter som virkelig gjør partiet til arbeiderklassens politiske leder.

Derfor må vi fra første stund legge stor vekt på å styrke og utbygge partiet; trekke et stort antall med i politisk praksis og studiearbeid, være dristig i å rekruttere, arbeide aktivt for å utbre Klassekampen som ukeavis og organisere kommunistiske grunnenheter i stadig flere byer og bygder, fabrikker og boligområder.

Snart er partiet stiftet. Etter det skal det videre bygges!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017